jeg sluttede heraf, at han var i Forlegenhed for en saadan Slægtning, og sluttede ikke fejl. I Løbet af det følgende halve Aar lærte jeg ham og hans Levnedsløb nøjere at kende. Det giver Oplysning om, hvad ikke blot han, men mange smaa Plejebørn maa lide, selv om der ikke er Tale om saa alvorlige Mishandlinger, at Plejeforældrene bliver dragne til Ansvar herfor.

Erik er Søn af en norsk Pige, og han er født kort efter hendes Ankomst til Danmark. Hun tager her i Almindelighed den værste Plads, som Fæstekontoret kan byde, rejser fra Pladsen i Utide og tager en ny af samme Slags, helst paa en stor Herregaard. Hun mener, at man overalt gør hende Uret; det er vel heller ikke usandsynligt, at hun ofte har truffet paa Mennesker, der har benyttet sig af, at hun er en fattig, forladt og taabelig Stakkel. Hun har i Løbet af faa Aar foruden den omtalte Dreng født to andre Børn.

Den første Del af Eriks Levnedsløb lyder i Korthed saaledes: Sine første tre Aar tilbragte han hos en Husmand paa Sjælland; Plejeforældrene slog ham, saa han havde Saar deraf; derfor kom han til Moderen, som havde ham hos sig et halvt Aar i en af sine Pladser. Han kom saa til København og blev sat i Huset hos en Soldat i Frelsens Hær, Madam N.; hun var ikke god imod ham, derfor tog en af de ledende i Frelsens Hær ham bort fra hende; han var da „beskidt, havde Utøj, og hans Klæder var pantsatte". Han kom saa til Madam H. i Utterslev, som var god imod ham; men han kom derfra efter et Aars Forløb, fordi han var „urenlig". Han tilbragte derpaa ¾ Aar paa et af Frelsens Hærs Hjem. Siden var han i nogle Maaneder hos et Par unge Folk af Frelsens Hær; de vare gode imod ham, men vilde dog af med ham, fordi han var „urenlig".

Se det er første Del af Eriks Levnedsbeskrivelse! Jeg mener, at det var godt, om man vilde agte paa, hvad der læses mellem Linierne i et saadant lille kort og „urenligt" Levnedsløb. Hvor mange Brødre og Søstre har ikke Erik i Kældere, Baggaarde og paa Kvistkamre!

Men saa anden Del af Levnedsløbet?

Der kom en Dag, da Erik vendte Ryggen til København, for at rejse til sit nye Hjem, en lille Bondegaard, der gemmer sig i en Lavning et Sted mellem Jyllands høje Bakker. Det var en lang Rejse paa en stormfuld Efteraarsdag.

Undervejs havde han „et lille Uheld" og bemærkede da i en fortrolig Tone: „Det siger vi ikke til Moer". Hvem han mente med Moer, vides ikke; men snarest har det vel været hans kødelige Moder, om hvem han siger: „Hun slaar *allerhaardest*!"

Da han paa et Hotel i en Købstad havde været sammen med sine nye Plejeforældre en halv Times Tid, spurgte han paa en forsigtig Maade, om det var den nye Fa'er og Mo'er, og han slog sig straks til Ro, da han fik det bekræftet. Paa den lange Køretur ad bakkede, sandede Veje sang han jævnligt og raabte til Plejeforældrene paa Bukken: „Kender I den?" Det var vist Sange fra Frelsens Hær, men han kunde hverken Ordene eller Melodien. Siden faldt han i Søvn, og det kom ham vist noget overraskende, da Vognen undervejs holdt ved en Smedje, og da hans Plejebroder, Smeden, bar ham ind til Lyset, fordi han ret vilde se sin nye Broder.

Da Erik endelig sildig om Aftenen havnede i en stor Alkoveseng i den lave Bondestue, som skulde være hans Fremtidshjem, følte han tydelig, at Lykken smilte til ham; hvad mere er, den har smilt til ham siden. Hans Plejeforældre og deres voksne Børn finder slet ikke de mange Fejl hos ham, som man fandt her, og han bliver opelsket uden at blive forkælet. Erik havde her Ord for at være en arrig Krabat; nu roses han for sit kærlige om end noget heftige Sind, hurtig til at angre, som han er, og til at sige: „Du er da ikke vred, Fa'er?" Er der en Gang noget alvorligt i Vejen med ham, saa har man et ufejlbarligt Middel til at faa ham god igen; man behøver blot at nævne København og Muligheden af at sende ham tilbage hertil, da er han straks sønderknust. Saa stor er hans Ængstelse for denne Stad, at han ogsaa fraraader andre at komme hertil; da hans voksne Plejesøster alligevel vovede at gøre en Rejse herover, sagde han hende rentud, at hun nok vilde faa Smæk i København. For øvrigt er vistnok hans Plejeforældre ogsaa bange for at miste ham, saa der er Grund til at tro, at han i adskillige Aar kan faa Lov til at blive hos dem og til at tumle sig op og ned ad de stejle Banker, hvor Faarene nippe Græs, og i Engen, hvor Køerne staa tøjrede, hvor Bækken risler, ret en fornøjelig lille Bæk, ikke stor nok til alvorlige Ulykkestilfælde, men altid saa stor, at den frembyder saadanne interessante Muligheder som vaade Fødder o. desl.

Atter i disse Dage har Aviserne meldt om en daarlig Kvinde, som uden Øvrighedens Tilladelse har haft fem smaa Plejebørn, der har faaet en slet Behandling. Jeg har erfaret, at man gennem de mere udbredte kirkelige Blade temmelig let finder gode Hjem paa Landet til saadanne smaa. Jeg ved ogsaa, at forskellige Foreninger med Held arbejde herpaa; men jeg tror, det vilde være gavnligt, om vi alle vilde holde Øje med, hvad Uret, der sker med Plejebørn i vor Nærhed. Det er vist ikke altid let for dem, som ere beskikkede dertil, at komme under Vejr med, hvorledes Forholdene i Virkeligheden er.

Endelig maa det tilføjes, at selv om et fattigt Barn her vokser op uden egentlig at lide Nød eller Mangel, saa er dog Forholdene i et lille københavnsk Hjem som Regel ikke saa gode som Forholdene i et lille Hjem paa Landet. Udenfor det lille Hjem i Hovedstaden er Gaden med dens legemlige og aandelige Smuds, og Gaden er en slet Opdrager. Udenfor det lille Hjem paa Landet er Guds store Natur, og den er en Opdrager af første Rang.

K. K.

Vi yder ovenstaaende Opfordring vor varmeste Tilslutning, og vi oplyser, at Indsenderen, der har beskæftiget sig en Del med disse Forhold, er villig til, i den gode Sags Interesse, at give Raad og Vejledning til Folk, der ønsker at anbringe Børn i billig Pleje paa Landet. Vedkommendes Navn og Adresse kan faaes ved Henvendelse til

Redaktionen.

For den modnere Ungdom.

Skiftende Emner, Fortællinger og Vers af Anna Erslev.

En fordringsløs Bog, skiftende ogsaa med Hensyn til Værdien af sit Indhold, men overalt præget af Forfatterens Dannelse og fine Tænkemaade. Snart er det et gammelt, romantisk Sagn som „Madonnas Kaabe", der viser, hvorledes Kærlighed og Fromhed kan forvandle den stygge, foragtede Blomsterpige til en fornem og smuk Dame. Snart en simpel Virkelighedsskildring — det bedste i Bogen — der beskriver en gammeldags Tvangs- og Arbejdsanstalt. Ogsaa her foregaar der et naturligt Mirakel: Moderkærligheden omdanner den vilde Pige, en af Anstaltens Stamgæster, til et roligt og ordentligt Arbejdsmenneske. Det er overordentlig kønt fortalt, og der er ikke ringe Humor i Skildringen af den haarde Inspektør, der vogter saa omhyggelig over sit strenge Ydre, at han endog narrer sine egne Børn og hellere end at vise nogen Blødhed, selv stjæler den Tamp, der skulde udføre hans Ordre. Der er ogsaa et morsomt „Kærestebrev", en sympatisk Skildring af „Ellens første — mislykkede — Bal", et „sprogligt Kuriosum", der som flere af Bogens Smaastykker vistnok vilde egne sig godt til Oplæsning i mindre Kredse.

Lidt for barnligt selv for Ungdommen synes de helt ud humoristiske Stykker som Æventyret om det lykkelige Ægtepar (en Sko og en Støvle) og „Landsorger".

K. F.

Fra Verdensudstillingen.

II.

Frankrig har indbudt Verden til Aarhundredets Afgangseksamen, Juryerne dømmer, Pressen censurerer og Publikum ser til.

De fleste Lande har givet Møde og givet det bedste, de kan levere.

Da Frankrig har dobbelt saa megen Plads som alle andre Lande tilsammen, giver det mere end de, nemlig et Tilbageblik paa Aarhundredets Kunst. Musik (ved Koncerter), Industri, Klædedragt, Fødemidler, Krigskunst, Vaaben, Agerbrug (ved primitive Bygninger og Redskaber). Det viser os Gangen i Landets Udvikling, giver et Overblik, der er meget interessant for Lægfolk, hvad maa det saa ikke være for Fagmænd?

Elektriciteten spiller en stor Rolle. Den har ogsaa faaet sin Statue ved Hovedindgangen; den er paa Færde overalt, den lyser op, sætter Maskiner i Bevægelse, trykker Aviser, væver, høvler og nedlader sig endogsaa til at koge og bage i Køkkenskolen, for ikke at tale om den elektriske Bane, hvis Tog hvert tredje Minut standser ved Smaastationerne, og bringer Folk fra den ene Udstillingsbygning til den anden. Det bevægelige Fortoug maa den ogsaa tage sig af. I Begyndelsen var Folk lidt tilbageholdne overfor dette, nu er der ofte Trængsel. Det er nu ogsaa en hurtig og let Maade at komme afsted paa. Der er en Del Misfornøjelse med at det ikke gaar gennem Udstillingen, i Stedet for udenom den. Det sparer dog mange Skridt, og en stor Del af Vejen tilbagelægges i Skygge af Trætoppene, med Udsigt til Bagsiden af Nationernes Gade. Man maa dog tilvejrs for at komme til det. Støjen vænner man sig hurtigt til; Automobilernes Rysten og Støj er meget værre. Det hændes dog, at Folk bliver svimle og faar ondt, men saa er der kun to Skridt til den faste Platform.

Maskinafdelingen er allerede nu overvældende og det, skønt kun en ringe Del arbejder af Mangel paa Elektricitet; Forbruget er langt større, end man havde beregnet, skønt Tyskerne sørge for sig selv, og endog har kunnet staa Franskmændene bi i en snæver Vending.

En Amerikaner har regnet ud, at det Arbejde, som Maskinerne udfører i England alene, svarer til 3000 Mill. Mænds Arbejde. En Arbejder kan ved deres Hjælp nu udrette 150 Gange saa meget som for 50 Aar siden, fordi Videnskaben har lært Industrien den rette Brug af Jern og Staal med Damp og Elektricitet som Drivkraft; men man maa være af Faget for ret at skønne paa denne Del af Udstillingen.

Velkomst- og Indvielsesfesterne er nu omtrent forbi, men Modtagelsesfester forberedes til Ære for fyrstelige Gæster; Kongen af Sverig-Norge er den første, der beboer det smukke Hotel, der er beredt til Bolig for dem.

Nu begynder de internationale Kongresser, deres Tal er Legio; men der kan ogsaa holdes mange Møder paa en Gang i de store Lokaler, der er forbeholdt dem i „Le palais de science sociale". Lægernes bliver vist de talrigste, thi hver Gren af deres Videnskab har sin Kongres. Gartnerne og de, der skrive Skønskrift, har holdt deres. En Kongres for Træplantning og en stor finansiel Kongres finder Sted i disse Dage.

En Kongres, der tildels bestaar af Kvinder, holdtes 10de—14de Juni. Den drøftede de unge Mænds Kaar og søgte den bedste Maade, paa hvilken man kan støtte de unge Piger og hjælpe dem til Selverhverv. Denne Afdelings 7 Sekretærer vare Kvinder. De 4 staar i Spidsen for katolske Opdragelsesanstalter; de vil her faa Lejlighed til i deres Rapporter at imødegaa de Angreb, der i den sidste Tid rettes mod disse.

Den arbejdede i fire Hold med Fællesmøder. Der diskuteredes:

1. Samvittighedens og Viljens Vækkelse, Viljens Opdragelse og den intellektuelle Udvikling.
2. Legemlig Udvikling, Sundhedspleje paa Værkstedet og i Hjemmet og i Værnehjemmet, Hospitaler og Rekonvalescenthjem.
3. International Beskyttelse, forskellige Former for Beskyttelse i Provinsen, Værnehjem i forskellige Lande, Værnehjem i Frankrig.
4. Opdragelse til et Haandværk. Hvilke Haandværk bør foretrækkes, hvilke undgaas. Aftenskoler for unge Piger, Køkkenskoler, Sparekasser, Assurance, Hjem for Arbejdersker, Restaurationer og Fagforeninger.

Jeg tillader mig at give dette korte Uddrag af Programmet, fordi jeg, hvis jeg skulde give en Rapport om „Dansk Kvindesamfunds" og „Kvinden og Samfundets" Virksomhed hjemme, næsten vilde kunne bruge det uforandret. De fleste af disse Ønsker ser vi jo til Dels løste praktisk hjemme i København.

Ada M. Frederiksen.

Th. Langs Seminarium.

Den 22. ds. indvies i Silkeborg Frk. Theodora Langs ny Seminariebygning, umiddelbart før de første Eksaminander *der* skulle underkaste sig E samen. Det er en anselig Samling Bygninger, der efterhaanden har rejst sig omkring „Jyllands Frk. Zahle" og hendes store Virksomhed. Ud for det lille Torv, der ligger tæt ved Jærnbanestationen, finder man den ældste Bygning, en højere Børneskole, som i sine lavere Klasser optager baade Piger og Drenge. Bygningen rummer tillige et Pensionat for unge Piger, som læser til Præliminæreksamen. Som venstre Fløj ligger ud til Jærnbanegade Forskoleseminariet, en sjælden smuk Bygning i midalderlig Stil, hvor „Klosterfrøknerne" ikke ulig Middelalderens Nonner baade giver og modtager Undervisning. Højre Fløj dannes af det ny Seminarium, Skolen for de „rigtige" eksaminerede Lærerinder. Fra denne Bygnings Forside ser man ud over Byens store, fortrinlige Sportsplads, hvor baade voksne og Børn fra Frk. Langs Skoler driver mangen en Idræt. Videre gaar Blikket over nogle faa Hustage og bag dem Gudenaaen — med Forstanderindens to rummelige Robaade — og standser først ved de herlige, skovgroede Aase, der rejser sig oven over Aaens venstre Bred. Skraas over for Seminariebygningen ligger den anselige Øvelsesskole, hvor en Del af Byens skolepligtige Børn undervises.

Endnu en Bygning bidrager væsentlig til alle Elevernes Velvære, nemlig „Hytten", beliggende paa et til Dels skovgroet, skræntliggende Jordstykke ved Julsø, lige overfor Himmelbjærget. Man naar herud paa to Timer med Robaad, tre Timer til Fods og ti Minutter med Jærnbanen. Her er Tennisplads, her koges Kaffe, her drømmes og her tilbringes alle de Søn- og Helligdage, der kan spares fra Studierne.

—*a.*

Arbejdsnedlæggelse.

Paa Beauvais' bekendte Fabrikker har et halvt Hundrede Kvinder nedlagt Arbejdet. Det er ikke Strejke, thi der eksisterer ikke Fagforening, men simpelt hen Nedlæggelse af Arbejdet. Da kun 1/6 af den samlede Arbejdsstyrke er med dertil, er der intet Haab om, at Kvinderne kan vinde noget herved. Det er kun en Protest i Masse imod en Udbytning af kvindelig Arbejdskraft, der burde stemples af den offentlige Mening for hvad den er.

For en Arbejdstid fra 6 Morgen til 6 Aften er disse ulykkelige Kvinder lønnede med siger og skriver *en Krone og tyve Øre* (1,20).

Er der virkelig nogen, som tror, at et Menneske i disse dyre Tider kan opholde Livet for saa lidt? Industrien tror at kunne byde Kvinder alt; men dette er virkelig for stærkt.

Arbejderskerne forlangte 1,50 om Dagen. Det blev dem nægtet. Saa nedlagde de Arbejdet.